

Matkaraportti

VdGM Prekonferenssi 14.-15.6. ja Wonca 2016 15.-18.6. Kööpenhamina

Katri Saarela

Sain juuri ennen matkaa YEK-vaiheen valmiiksi ja nyt on tarkoitus keskittyä tarkemmin yleislääketieteen erikoistumiseen. Mikä parempi paikka kerätä inspiraatiota ja motivaatiota, kuin kongressi täynnä yleislääkäreitä! Matkani alkoi jo 13.6. lähinnä mukavuussyistä. Tämä paljastui hyväksi ratkaisuksi, jo ennen prekonferenssin alkua ryhmän facebook-sivuilla sovittiin epävirallinen tapaaminen paikallisessa kuppilassa. Illan myötä paikalle valui enemmän ja enemmän Vasco da Gama Movementin jäseniä. Useat olivat olleet aikaisemmissa konferensseissa, mutta vasta-alkaja otettiin mukaan avosylin. Suomalaisena hämmensi etenkin erään luxemburgilaisen jakamat poskisuukot. Seuraan liittyivät myös klinikkavaihtoon osallistuneet ja siinä vaiheessa baari olikin vallattu vain VdGM:n käyttöön. Klinikkavaihto eli mahdollisuus tutustua käytännössä tanskalaiseen terveydenhuoltoon järjestettiin 12.-13.6. Valitettavasti en itse pystynyt osallistumaan omien menojen vuoksi, mutta ehkä ensi kerralla!

Seuraavana aamuna noin 200 innokasta nuorta yleislääkäreitä kokoontui Kööpenhaminan yliopiston auditorioon. Päivä alkoi avajaisseremonialla Micheal Kiddin (Woncan presidentti) johdossa ja keynote -luennolla. Näiden jälkeen jakaannuttiin jo etukäteen jaettuihin workshoppeihin, joissa lähdettiin työstämään eri aihealueilla GPtopiaa, unelmien terveydenhuoltoa. Itse osallistuin ”maalais”lääketiede ryhmään, joka painottui keksimään ratkaisuja haja-asutusalueiden terveydenhuollon ongelmiin. Workshopit olivat yllättävän hyvin koordinoituja ja vedettyjä. Työskentelytapa vastasi varsin pitkälti PBL -pohjaista työskentelyä. Tässä vaiheessa viimeistään alkoi huomata, että ongelmat ovat kautta Euroopan varsin samankaltaisia riippumatta siitä, miten terveydenhuolto on järjestetty. Prekonferenssin ensimmäisen päivän iltana oli yhteinen illallinen. Tämän jälkeen siirryttiin baariin, jossa esiintyi lääkisopiskelijoiden bändi. Huhujen mukaan heillä olisi vielä ollut tentti seuraavana päivänä. Ilta sujui rattoisasti ihmisten kanssa jutellen.

Toinen päivä alkoi workshoppien tuotosten esitellyllä. Kukin ryhmä kertoi kolmesta omasta pääpointistaan, joista äänestettiin paras. Parhaat pointit laadittiin ”The GPtopia Healthcare Declaration” paperiksi, jota esiteltiin jopa varsinaisen konferenssin päätösseremoniassa. Lisäksi kuultiin Amanda Howen (tuleva Woncan presidentti) keynote -luento. Samaisen päivän iltana oli vielä varsinaisen konferenssin avajaisseremonia, jonka aloitti hieno esitys Tivolin nuorisovartijoiden toimesta. Lisäksi Michael Kidd piti keynote -luennon konferenssin teemasta ”Family doctors with heads and hearts”, joka oli jälleen Kiddin totuttuun tapaan hyvä ja inspiroiva puhe höystettynä viittauksilla H.C. Andersenin satuihin. Tilaisuuden jälkeen oli cocktailtilaisuus, josta jatkoimme matkaa prekonferenssituttujen kanssa illalliselle.

Ensimmäinen kunnon konferenssi päivä alkoi potilaan ääni -alustuksella. Puhumassa oli Ulrika Sanden, joka kertoi oman diagnoosinsa löytymisen hankaluudesta ja siitä, miltä se oli tuntunut. Tämä oli varsin koskettava osio ja herätti monia ajatuksia. Päivän ensimmäisen keynote -session jälkeen oli tarjolla valinnanvaikeus 14 workshopin, lyhyiden suullisten esitysten, 5-minuuttia-1-dia-esitysten ja massiivisen posteritarjonnan väliltä. Valinnanvaikeus jatkui koko konferenssin ajan ja aina tuntui jäävän jostain paitsi. Kuuntelin ensimmäisenä VdGM -meetingiä, jossa esiteltiin toiminnan eri osa-alueita. Aamupäivän toisena sessiona osallistuin mielenkiintoiseen workshoppiin kliinisestä päätöksenteosta ja siihen liittyvistä harhoista.

Iltapäivä alkoi professori Martin Marshallin keynote -luennolla terveydenhuollon kustannuksista. Luennossaan hän haastoi nykyisiä näkemyksiä ja toi esiin selvästi potilaan kantaa ja todellisuutta terveyteen

vaikuttavina asioina. Workshopeista osallistuin motivoivan haastattelun ja seulontojen sessioihin. Lisäksi puikkelehdin välissä katsomaan 5-minuuttia-1-dia-esityksiä, joiden taso oli varsin vaihtelevaa lähinnä englannin kielen taidon osalta. Itse tutkimukset ja esiteltyt asiat olivat mielenkiintoisia. Konferenssipäivän jälkeen tanskalaiset olivat järjestäneet ulkopelejä, joissa tutustuttiin tanskalaiseen kansallislajiin brännbolleniin, joka pitkälti vastasi meidän kotoista pesäpalloa.

Seuraava päivä alkoi totuttuun tapaan keynoteilla. Osallistuin workshopeista luokitteluita koskevaan, jossa painotettiin ICPC2 soveltuvuutta yleislääketieteeseen. Muuten tuhlasin aamupäivän kiertelemällä postereita ja kuuntelemalla lyhyitä esityksiä. Iltapäivän aloitti professori Kaisu Pitkälän luento vanhusten preventiivisistä hoitotoimista. Iso sali ei ollut koko konferenssin aikana yhtä täynnä, kuin tätä luentoa kuunnellessa. Tämän jälkeen tutustuin hollantilaisten erikoistuvien tapaan tehdä suunnitellusti hakuja käytännön työhön liittyvien kysymysten pohjalta. Suomessa varsin vähän painotetaan tieteellisten artikkeleiden kriittistä lukemista, eikä ns. journal clubbeja ole tarjolla erikoistuville. Hollannissa asia on viety pitemmälle ja sen huomasi esitysten laadusta. Konferenssin viimeinen päivä alkoi keynote -luennoilla pakolaisuuteen liittyen. Osallistuin näiden jälkeen vielä isoon session liittyen perusterveydenhuollon haasteisiin pakolaisiin liittyen.

Konferenssiin osallistui yli 3000 yleislääkäreitä, joista kolmasosa oli nuoria yleislääkäreitä (erikoistumassa tai erikoistunut viimeisen 5 vuoden aikana). Paikalla oli prekonferenssissa 3 ja varsinaisessa konferenssissa yli 100 suomalaista. Tutustuin viiden päivän aikana moniin eurooppalaisiin kollegoihin, pääsääntöisesti itse keskustelin brittiläisten ja luxemburgilaisten kanssa. Opin paljon eri maiden terveydenhuollosta. Lähinnä minulle se loi tyytyväisyyttä suomalaiseen terveydenhuoltoon ja omaan tekemiseen. Usein päivittäisessä työskentelyssä sokeutuu sille, mitä on ja valittaa kaikesta, mitä puuttuu. E-reseptin ongelmat tuntuivat varsin pieniltä, kun kuunteli latvialaisten ihastelua systeemistä, josta heillä vasta haaveillaan. Myös Kanta-arkiston kaltaiset sähköiset mallit ovat varsin harvinaisia. Suomalaisten tulisi ehdottomasti olla ylpeitä kansallisesta terveydenhuollosta kuitenkin unohtamatta sen ongelmia ja niiden korjaamista. Kannustan kaikkia lähtemään koulutuksiin myös Suomen rajojen ulkopuolelle. Se tuo kummasti näkemystä omaan tekemiseen ja jaksamista, kun kuulee ongelmien olevan samankaltaisia maarajoista riippumatta.

Katri Saarela

LL, yleislääketieteeseen erikoistuva lääkäri